ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 19. oktobrī[1]

Lieta C-60/15 P

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija — Piekļuve vides informācijai — Orhūsas konvencija — 4. panta 4. punkta a) apakšpunkts — Piekļuves atteikuma pamati — Valsts iestāžu apspriežu konfidencialitāte — Regula (EK) Nr. 1367/2006 — 6. panta 1. punkts — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 3. un 5. punkts — Iestādes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzība — Dalībvalsts izvirzīti iebildumi — Informācija par iekārtām, uz kurām attiecas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadales procedūra — Daļējs piekļuves atteikums

Ievads

1. Ar šo apelācijas sūdzību *Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (T-476/12, nav publicēts; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2014:1059), ar ko Vispārējā tiesa noraidīja tās prasību atcelt Komisijas 2013. gada 17. janvāra lēmumu (*GestDem* 3273/2012), ar kuru daļēji noraidīts pieteikums par piekļuvi dokumentam, ko Vācijas Federatīvā Republika bija nosūtījusi Komisijai Direktīvas 2003/87/EK[2] 10.a pantā paredzētās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadales procedūras ietvaros (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2. Juridiskās problēmas, kas rodas saistībā ar šo apelācijas sūdzību, liks Tiesai pievērsties principam, saskaņā ar kuru piekļuves vides informācijai atteikuma pamati ir interpretējami šauri[3] un kurš ir noteikts Regulas (EK) Nr. 1367/2006[4] 6. panta 1. punktā, kā arī interpretēt atteikuma pamatu, kas attiecas uz valsts iestāžu apspriežu konfidencialitāti un kas ir paredzēts Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem[5] (turpmāk tekstā – "Orhūsas konvencija") 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīva, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV 2003, L 275, 32. lpp.).

3 — Jāatzīmē, ka šīs problēmas – citu starpā – ir norādītas lietā *ClientEarth*/Komisija (C-57/16 P), ko pašlaik izskata Tiesa.

4 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.).

5 — Konvencija, kas parakstīta Orhūsā (Dānija) 1998. gada 25. jūnijā un Eiropas Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK (OV 2005, L 124, 1. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

3. Orhūsas konvencijas 4. pantā ir paredzēts:

“1. Katra Puse nodrošina to, ka, atbildot uz lūgumu sniegt vides informāciju, valsts iestādes, ievērojot turpmākos šā panta punktus un attiecīgās valsts tiesību aktus, sabiedrībai dara pieejamu lūgto informāciju [..]:

a) neprasot, lai lūguma iesniedzējs pamato savu interesi;

[..]

4. Lūgumu sniegt vides informāciju var noraidīt, ja tās izpaušana varētu nelabvēlīgi ietekmēt:

a) valsts iestāžu procedūru [apspriežu] konfidencialitāti, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta attiecīgās valsts tiesību aktos;

[..]

Iepriekšminētos atteikuma iemeslus interpretē sašaurināti, ņemot vērā sabiedrības intereses saistībā ar lūgtās informācijas izpaušanu, kā arī to, vai lūgtā informācija attiecas uz emisijām vidē.

[..]”

4. Regulas (EK) Nr. 1049/2001 [6] 4. panta “Izņēmumi” 3. un 5. punktā ir noteikts:

“3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.”

5. Regulas Nr. 1367/2006 6. panta “Izņēmumu piemērošana pieprasījumiem piekļūt vides informācijai” 1. punktā ir paredzēts:

“Attiecībā uz [Regulas Nr. 1049/2001] 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu, izņemot izmeklēšanas, jo īpaši attiecībā uz varbūtējiem [Savienības] tiesību aktu pārkāpumiem, uzskata, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses informācijas izpaušanā, ja pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē. Attiecībā uz pārējiem [Regulas Nr. 1049/2001] 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, noraidījuma pamatojumus interpretē sašaurināti, ņemot vērā sabiedrības intereses informācijas izpaušanā un to, vai pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē.”

Tiesvedības priekšvēsture

6. Tiesvedības priekšvēsturi, kāda tā izriet no pārsūdzētā sprieduma, var aprakstīt šādi.

6 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

7. *Saint-Gobain Glass Deutschland* ir sabiedrība, kura darbojas pasaules stikla tirgū un ekspluatē iekārtas, kas ietilpst Direktīvas 2003/87 piemērošanas jomā.

8. Ar 2012. gada 3. jūlija vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Eiropas Komisiju darīt tai zināmu dokumentu, ko Vācijas Federatīvā Republika bija nosūtījusi Direktīvas 2003/87 10.a pantā paredzētās bezmaksas emisijas kvotu sadales procedūras ietvaros. Šajā dokumentā ir ietverta informācija par noteiktām apelācijas sūdzības iesniedzējas iekārtām, kas atrodas Vācijas teritorijā, tostarp dati, kas attiecas uz "sākotnējo uzstādīto jaudu" un uz laikposmam no 2013. līdz 2020. gadam piešķirto emisijas kvotu provizorisku skaitu.

9. Pēc tam, kad tika noraidīts tās sākotnējais pieteikums, apelācijas sūdzības iesniedzēja ar 2012. gada 7. augusta vēstuli iesniedza atkārtotu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.

10. Vācijas iestādes publiskoja noteiktas ziņas no attiecīgās informācijas.

11. Ar apstrīdēto lēmumu Komisija piešķīra daļēju piekļuvi pieprasītajai informācijai, proti, informācijai, ko publiskoja Vācijas iestādes, kā arī dažām citām nebūtiskām ziņām, un atteica piekļuvi pārējai minētās informācijas daļai.

12. Pirmkārt, Komisija ir pamatojusi savu atteikuma lēmumu ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, uzskatot, ka pilnīgā pieprasītās informācijas izpaušana nopietni kaitētu tās lēmumu pieņemšanas procesam, kas joprojām nebija pabeigts un attiecās uz gandrīz 12 000 iekārtām 27 toreizējās dalībvalstīs. Komisija uzskatīja, ka minētās informācijas pilnīgā izpaušana ļautu sabiedrībai un it īpaši attiecīgajiem uzņēmumiem izvirzīt jautājumus vai izteikt kritiku attiecībā uz dalībvalstu nosūtīto informāciju un ka tas radītu iejaukšanās risku lēmumu pieņemšanas procesā gan Komisijā, gan dalībvalstīs. Šī iejaukšanās savukārt varētu būtiski aizkavēt minēto lēmumu pieņemšanas procesu un kaitēt dialogam starp Komisiju un dalībvalstīm.

13. Komisija nav konstatējusi sevišķu sabiedrības interešu esamību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē, kas pamatotu pieprasītās informācijas izpaušanu, vienlaikus precizējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītajām interesēm ir pilnībā privāts raksturs. Konkrētajā situācijā prioritārās intereses esot bijušas nodrošināt to, ka lēmumi tiek pieņemti bez jebkādas ārējās iejaukšanās, un saglabāt savstarpējās uzticēšanās gaisotni attiecībās starp Komisiju un Vācijas iestādēm. Turklāt Komisija atgādināja, ka Vācijas iestādes jau bija publiskojušas būtisku daļu no pieprasītās informācijas, un norādīja, ka līdz ar to sabiedrībai esot bijusi pieeja saskaņotas bezmaksas emisijas kvotu piešķiršanas projekta galvenajiem elementiem.

14. Visbeidzot Komisija precizēja, ka, pat ja tiktu pieņemts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pieprasītā informācija ir uzskatāma par vides informāciju, Regulas Nr. 1367/2006 6. pantā neesot nekāda noteikuma, kas ļautu izslēgt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu.

15. Otrkārt, saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, tā kā pieprasīto informāciju bija sniegusi Vācijas Federatīvā Republika, Komisija ir apspriedusies ar minēto dalībvalsti, kura iebilda pret šīs informācijas izpaušanu. Minētā dalībvalsts savus iebildumus pamatoja ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu. It īpaši Vācijas Federatīvā Republika norādīja, ka Komisija vēl nav pieņēmusi lēmumu par konkrēto informāciju un ka pastāvēja būtisks spiediens, lai pieņemtu lēmumu noteiktajā termiņā. Komisija uzskatīja šo pamatojumu par *prima facie* atbilstošu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā uz pārsūdzētais spriedums

16. Ar 2012. gada 31. oktobra prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību Vispārējā tiesā par Komisijas netiešu lēmumu atteikt piekļuvi.

17. Pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas apelācijas sūdzības iesniedzēja grozīja pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā ietvertos prasījumus tādējādi, lai tajos tiktu lūgts atcelt minēto lēmumu.

18. Savas prasības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā izvirzīja divus pamatus attiecībā uz, pirmkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, pārkāpumu un, otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta pārkāpumu.

19. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa prasību noraidīja kā nepamatotu un piesprieda apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku prasījumi

20. Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto spriedumu, atcelt apstrīdēto lēmumu vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21. Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzības vērtējums

22. Savas apelācijas sūdzības atbalstam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus attiecībā uz, pirmkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, nepareizu interpretāciju un, otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta nepareizu piemērošanu.

Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

23. Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārāk plaši interpretējot piekļuves atteikuma pamatu, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.

24. Tā norāda, ka Vispārējā tiesa kļūdaini esot nospriedusi, ka iestāde var atsaukties uz šo atteikuma pamatu attiecībā uz dokumentu, "kas attiecas uz jautājumu, par kuru iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu", un ka tā piemērošana tātad nav aprobežota ar dokumentiem, kas sagatavoti valsts iestādes lēmumu pieņemšanas procesā, bet attiecas arī uz "dokumentiem, kas ir tieši saistīti ar šajā lēmumu pieņemšanas procesā izskatītajiem jautājumiem" (pārsūdzētā sprieduma 87. un 88. punkts).

25. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka šī interpretācija, kas balstīta uz judikatūru, kura neattiecas uz piekļuvi vides informācijai, esot pretrunā Orhūsas konvencijas mērķim, proti, mērķim valsts iestāžu lēmumu pieņemšanas procesu vides jomā padarīt pārskatāmu un ļaut sabiedrībai ietekmēt šo procesu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, pārsūdzētajā spriedumā norādītais pamatojums, saskaņā ar kuru būtu jānodrošina administratīvo procesu netraucētas norises iespēja un jāaizsargā šie procesi no ārējā spiediena (pārsūdzētā sprieduma 81. punkts), neesot saderīgs ar minēto mērķi.

26. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka attiecīgā Orhūsas konvencijas norma, proti, tās 4. panta 4. punkta a) apakšpunkts, aizsargā nevis visu administratīvo procesu, bet gan tikai apspriežu konfidencialitāti. "Apspriežu" jēdziens attiecoties vienīgi uz šīs iestādes iekšējo apspriešanas un lēmumu pieņemšanas procesu saistībā ar lēmuma pieņemšanu pēc būtības, izslēdzot faktus, uz kuru pamata notiek šis process, kas neesot aizsargāti. Iespējamība, ka šī informācijas izpaušana varētu radīt jautājumus un izraisīt kritiku, vien nevarot attaisnot piekļuves dokumentiem atteikumu, jo šie jautājumi un kritika esot raksturīgi pārskatāmības mērķim.

27. Komisija apstrīd pirmā pamata pieņemamību. Pirmkārt, tā norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas iebildumi par Regulas Nr. 1367/2006 šķietamo nesaderību ar Orhūsas konvenciju šajā stadijā neesot pieņemami. Otrkārt, tā atzīmē, ka, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja grib atsaukties uz prasību veikt minētajai konvencijai atbilstīgu interpretāciju, tas esot uzskatāms par jaunu pamatu, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija izvirzījusi tiesvedībā Vispārējā tiesā.

28. Runājot par lietas būtību, Komisija apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējās tiesas sniegtā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, interpretācija esot pareiza. Komisija uzskata, ka Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā minētais "valsts iestāžu apspriežu" jēdziens neattiecas vienīgi uz apspriešanas procesu iestādēs. Komisijas ieskatā, pat ja dokuments, tāds kā apstrīdētajā lēmumā aplūkotais, attiecas nevis uz valsts iestādes iekšējām apspriedēm, bet vienīgi uz to, kas ir bijis šo apspriežu pamats, piekļuve šim dokumentam varot tik atteikta atbilstoši Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktam.

Par pieņemamību

29. Komisija apstrīd pirmā apelācijas sūdzības pamata pieņemamību, apgalvojot, ka argumentācija saistībā ar Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu veidojot jaunu pamatu, kas pirmoreiz izvirzīts apelācijas stadijā.

30. Atgādināšu, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka lietas dalībnieks nevar Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis tiesvedībā Vispārējā tiesā. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetence principā ir ierobežota ar pārbaudi par Vispārējās tiesas veikto vērtējumu par tajā izskatītajiem pamatiem. Tomēr šis ierobežojums nav piemērojams argumentiem, ar kuriem vienīgi tiek izvērsta argumentācija, kas jau tikusi pausta pirmajā instancē [7].

31. Konkrētajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesvedībā Vispārējā tiesā atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, pārkāpumu, apgalvodama, ka piekļuves atteikuma pamati ir jāinterpretē šauri. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1367/2006, ar kuru

7 — Spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, *Areva* u.c./Komisija (C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 113. un 114. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

paredzēts nodrošināt Orhūsas konvencijas īstenošanu, mērķi. Tā ir apgalvojusi, ka Komisijas norādītais pamats neļaujot atteikt piekļuvi faktiskai informācijai, kas attiecas nevis uz lēmumu pieņemšanas procesu *stricto sensu*, bet gan vienīgi uz šī procesa faktisko bāzi (skat. it īpaši pārsūdzētā sprieduma 41. un 86. punktu).

32. Pirmajā apelācijas sūdzības pamatā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi līdzīgus argumentus, turklāt norādot, ka tās aizstāvētā interpretācija izriet arī no Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunkta.

33. Jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, kā tas izriet no tiesas sēdē tās izteiktajiem argumentiem, neatsaucas uz Orhūsas konvenciju nolūkā apstrīdēt Regulas Nr. 1367/2006 spēkā esamību, kas patiešām nozīmētu strīda tvēruma grozīšanu, bet vienīgi norāda uz prasību interpretēt šo regulu atbilstīgi Orhūsas konvencijai.

34. Ņemot vērā, ka pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta, ar kuru tiek īstenots Orhūsas konvencijas 4. pants, pārkāpumu, Vispārējai tiesai norādītā regulas norma bija jāinterpretē, ņemot vērā atbilstošus minētās konvencijas noteikumus – saskaņā ar starptautiskajām tiesībām atbilstošas interpretācijas principu [8].

35. Šajos apstākļos es uzskatu, ka ar argumentu, kas attiecas uz Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu, vienkārši tiek izvērsta argumentācija, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja jau bija izvirzījusi pirmajā instancē saistībā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pārkāpumu.

36. Līdz ar to pirmais pamats ir pieņemams.

Par lietas būtību

– Pienākums veikt Orhūsas konvencijai atbilstīgu interpretēšanu

37. Orhūsas konvencija, kas apstiprināta ar Lēmumu 2005/370, ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa. Pievienojoties Orhūsas konvencijai, Eiropas Savienība tostarp ir apņēmusies Savienības tiesību piemērošanas jomā nodrošināt piekļuvi informācijai par vidi atbilstoši šīs konvencijas normām [9].

38. Lai izpildītu šīs saistības, Savienības likumdevējs pieņēma divus tiesību aktus, t.i., Direktīvu 2003/4/EK [10], kas adresēta dalībvalstīm, un Regulu Nr. 1367/2006, kura attiecas uz Savienības iestādēm un citām organizācijām.

39. Tā kā Savienības likumdevējs, pieņemot šos divus tiesību aktus, ir vēlējies nodrošināt Savienības tiesību saderību ar Orhūsas konvenciju, to interpretācijai ir jāņem vērā šīs konvencijas teksts un mērķis [11].

8 — Spriedums, 1996. gada 10. septembris, Komisija/Vācija (C-61/94, EU:C:1996:313, 52. punkts). Skat. šo secinājumu 39. punktu.

9 — Spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Fish Legal* un *Shirley* (C-279/12, EU:C:2013:853, 35. punkts). Šajā ziņā skat. arī spriedumus, 2010. gada 22. decembris, *Ville de Lyon* (C-524/09, EU:C:2010:822, 36. punkts), kā arī 2012. gada 14. februāris, *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2012:71, 30. punkts).

10 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 28. janvāra Direktīva par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV 2003, L 41, 26. lpp.).

11 — Šajā ziņā attiecībā uz Direktīvu 2003/4 skat. spriedumus, 2012. gada 14. februāris, *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2012:71, 40. punkts), un 2013. gada 19. decembris, *Fish Legal* un *Shirley* (C-279/12, EU:C:2013:853, 37. punkts).

40. Turklāt jānorāda, ka ir vēlams nodrošināt saskaņotību abu šo tiesību aktu – Direktīvas 2003/4 un Regulas Nr. 1367/2006 – interpretācijā, ciktāl ar tiem tiek īstenoti vieni un tie paši Orhūsas konvencijas noteikumi. Ir loģiski pieņemt, ciktāl nekas skaidri neliecina par pretējo, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies īstenot šo konvenciju Savienības tiesībās vienveidīgi – gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan Savienības iestādēm.

41. Jāatzīmē, ka lietas dalībnieki ir piekrituši šiem apsvērumiem. Komisija tostarp savā atbildes rakstā ir atzinusi, ka norādītais atteikuma pamats ir jāinterpretē Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunkta gaismā un atbilstoši Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunktam.

– "Valsts iestāžu apspriežu" jēdziens

42. Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir paredzēta iespēja atteikt piekļuvi vides informācijai gadījumā, ja tiktu kaitēts valsts iestāžu apspriežu konfidencialitātei [franču valodā – "secret"], ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta tiesību aktos. Tas pats [12] atteikuma pamats ir paredzēts Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

43. Ir jākonstatē, ka šo divu tiesību normu formulējumā ir zināmas atšķirības valodu versijās. Runājot par Orhūsas konvencijas autentisko tekstu, franču valodas versijā ir norāde uz "délibérations des autorités publiques", savukārt angļu tekstā ir lietots termins "proceedings [of public authorities]", kas var tikt saprasts plašākā nozīmē.

44. Tāpat, runājot par Direktīvu 2003/4, dažās valodu versijās ir lietots termins, kas atbilst "apspriedēm" [*délibérations*] vai pat "iekšējām apspriedēm" [*délibérations internes*] [13], savukārt dažās citās versijās – plašākā veidā – ir atsauce uz valsts iestādes procedūru, darbu vai procesuālo darbību konfidencialitāti [14].

45. Lai sniegtu attiecīgās tiesību normas, kas ietverta Orhūsas konvencijā un tiesību aktos, ar kuriem šī konvencija ir transponēta Savienības tiesībās, vienveidīgu interpretāciju, ir jāņem vērā šo tiesību aktu konteksts un mērķis [15].

46. Orhūsas konvencijas un Direktīvas 2003/4 mērķis ir nodrošināt plašāku sabiedrības pieeju vides informācijai, paredzot piekļuves tiesības kā vispārīgo normu un ierobežojot atteikuma iespēju ar dažiem īpašiem un skaidri noteiktiem gadījumiem [16]. Šajos tiesību aktos ir noteikts princips, saskaņā ar kuru piekļuves atteikuma pamati ir jāinterpretē šauri [17].

47. Ņemot vērā šo mērķi, "valsts iestāžu apspriežu" jēdziens, manuprāt, nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas attiektos uz visu procedūru valsts iestādē. Šāda pārāk plaša interpretācija neļautu norobežot attiecīgā atteikuma pamata tvērumu un to interpretēt šauri.

48. Izvēli par labu šaurākai "valsts iestāžu apspriežu" jēdziena interpretācijai, kāda tā izriet tostarp no Orhūsas konvencijas franču valodas versijas, man šķiet, apstiprina sagatavošanas darbi.

12 — Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir lietots analogs termins, proti, apspriežu "konfidencialitāte" [franču valodā – "confidentialité"].

13 — Tostarp franču, vācu (*Beratungen von Behörden*) un itāļu (*deliberazioni interne delle autorità pubbliche*) valodas versijās.

14 — Tostarp angļu, lietuviešu ([*valdžios institucijų*] *procesinių veiksmų konfidencialumas*), holandiešu (*handelingen van overheidsinstanties*) un poļu (*poufność działań organów władzy publicznej*) valodas versijās. Direktīvas 2003/4 teksts spāņu valodā (*procedimientos de las autoridades públicas*) atšķiras no konvencijas oficiālā tulkojuma (*deliberaciones de las autoridades públicas*).

15 — Savienības tiesībās, ja dažādu valodu versijās ir atšķirības, konkrētā tiesību norma principā ir jāinterpretē atbilstoši attiecīgā regulējuma vispārējai sistēmai un mērķim. Skat. it īpaši spriedumu, 2014. gada 9. aprīlis, *GSV* (C-74/13, EU:C:2014:243, 27. punkts).

16 — Direktīvas 2003/4 preambulas 16. apsvērums.

17 — Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta otrā daļa un Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta otrā daļa.

49. Analoga norma bija jau iekļauta Direktīvas 90/313/EEK [18], kas tika izmantota kā modelis Orhūsas konvencijas sagatavošanas procesā, 3. panta 2. punkta pirmās daļas pirmajā ievilkumā. Direktīvas 90/313 franču valodas versijā ir norāde uz "délibérations" [apspriedēm], un šis pats termins ir pārņemts Orhūsas konvencijā. Tātad šīs konvencijas autori ir izvēlējušies neaizstāt šo terminu ar kādu vispārīgāku terminu.

50. Manuprāt, attiecīgā atteikuma pamata šaurā interpretācija, saskaņā ar kuru tas attiecas tikai uz iestādes "iekšējām" apspriedēm, var tikt balstīta arī uz analīzi, kas atrodama Orhūsas konvencijas piemērošanas rokasgrāmatā [19], kura ir paskaidrojošs dokuments, kam ir nozīme šīs konvencijas interpretēšanā, lai gan tam nav nekāda saistoša spēka [20].

51. Es tātad uzskatu, ka "apspriežu" jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka tas aptver tikai apspriešanas posmu lēmumu pieņemšanas procedūrās, kā par to liecina formulējumi, kas lietoti Orhūsas konvencijas franču valodas versijā un Direktīvas 2003/4 vācu, franču un itāļu valodas versijās.

52. Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka Tiesai jau ir bijusi iespēja interpretēt Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunktu – kaut arī no cita skatpunkta – lietā, kurā pasludināts spriedums *Flachglas Torgau* [21].

53. Interpretējot nosacījumu, saskaņā ar kuru valsts iestāžu apspriežu konfidencialitātei ir jābūt "paredzētai tiesību aktos", Tiesa nosprieda, ka šis nosacījums tostarp prasa, lai valsts tiesībās būtu skaidri noteikts tvērums "apspriežu" jēdzienam, kas izmantots Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā, kurā "izdarīta atsauce uz valsts iestāžu lēmumpieņemšanas procesa gala fāzēm" [22].

54. Lai gan Tiesa minētajā spriedumā skaidri nav izteikusies par "apspriežu" jēdziena tvērumu, no tā, manuprāt, var secināt, ka šim jēdzienam ir jābūt skaidri norobežotam un tas nevar aptvert visu iestādē notiekošo procedūru.

55. Tajā pašā lietā sniegtajos secinājumos ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*], lai gan viņa ir uzsvērusi atšķirības starp dažādu valodu versijām, secināja, ka jēdzienam "valsts iestādes [apspriedes]" būtu jāattiecas vienīgi uz viedokļu apmaiņu un debatēm par politiskām izvēlēm, kas notiek lēmumu pieņemšanas procedūrās [23]. Šādi tā ir piekritusi ierobežojošai pieejai, ko minētajā lietā aizstāvējusi Komisija, pamatojoties uz Direktīvas 2003/4 franču un vācu valodas versijām [24].

56. Spriedumā, kas pasludināts pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas minētā sprieduma *Flachglas Torgau* [25] pasludināšanas, *Bundesverwaltungsgericht* (Vācijas federālā administratīvā tiesa) interpretēja konkrēto atteikuma pamatu tādējādi, ka tas attiecas tikai uz pašu apspriešanas procesu, proti, pārdomu procesu kā tādu, un neattiecas uz informāciju, kas ir bijusi pieņemto lēmumu faktiskais pamats un kas tiek aizsargāta tikai tad, ja tā ļauj izdarīt skaidrus secinājumus par šo apspriešanas procesu [26].

18 — Padomes 1990. gada 7. jūnija Direktīva par brīvu piekļuvi vides informācijai (OV 1990, L 158, 56. lpp.).

19 — Skat. Stec, S. u.c., *The Aarhus Convention: An Implementation Guide*, Apvienoto Nāciju Organizācija, Ņujorka, Ženēva, 2000, 81. lpp. Saskaņā ar minēto rokasgrāmatu "Orhūsas konvencijā nav sniegta "valsts iestāžu apspriežu" definīcija, bet atbilstoši vienai no interpretācijām runa var būt par apspriedēm attiecībā uz iekšējām valsts iestādes darbībām, nevis par valsts iestāžu apspriedēm par to kompetencē ietilpstošo jautājumu būtību" (74. lpp. franču valodas versijā) ("The Convention does not define 'proceedings of public authorities' but one interpretation is that these may be proceedings concerning the internal operations of a public authority and not substantive proceedings conducted by the public authority in its area of competence"). Tāda pati nostāja ir pausta otrajā rokasgrāmatas izdevumā (86. lpp. angļu valodas versijā). Skat. dokumentu, kas ir pieejams interneta vietnē: http://www.unece.org/environmental-policy/conventions/public-participation/aarhus-convention/key-guidance-material.html.

20 — Spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Fish Legal* un *Shirley* (C-279/12, EU:C:2013:853, 38. punkts).

21 — Spriedums, 2012. gada 14. februāris (C-204/09, EU:C:2012:71).

22 — Spriedums, 2012. gada 14. februāris, *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2012:71, 63. punkts).

23 — Ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumi lietā *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2011:413, 83. punkts).

24 — Ģenerāladvokātes E. Šarpstones secinājumi lietā *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2011:413, 81. punkts). Minētajā lietā Vācijas valdība apgalvoja, ka "apspriežu" jēdzienā ir iekļaujama arī viedokļu apmaiņa starp dienestiem, taču nav iekļaujami dati vai statistika, ar ko pamatota šāda viedokļu apmaiņa un pēc tam pieņemtie lēmumi.

25 — Spriedums, 2012. gada 14. februāris (C-204/09, EU:C:2012:71).

26 — Spriedums, 2012. gada 2. augusts, 7 C 7.12, 26. un 27. punkts (ECLI:DE:BVerwG:2012:020812U7C7.12.0).

57. Es iesaku Tiesai būtībā izmantot tādu pašu interpretāciju šajā lietā. Šāda pieeja ļaus nodrošināt saskaņotību viena un tā paša atteikuma pamata piemērošanā, kas saskaņā ar Orhūsas konvenciju ir piemērojams gan dalībvalstīm, gan Savienības iestādēm.

58. Protams, nevar izslēgt, ka Savienības likumdevējs, ieviešot juridisko jēdzienu, kas attiecas uz kādām starptautiskām saistībām, ņem vērā Savienības funkcionēšanas īpatnības, kuras varētu atšķirties no dalībvalsts funkcionēšanas [27]. Tomēr konkrētajā gadījumā es neredzu, kā šādas īpatnības varētu pamatot "apspriežu" jēdziena interpretāciju, kas atšķirtos no interpretācijas, kura izriet no Direktīvas 2003/4.

59. Kā jau esmu minējis, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, ir jāinterpretē atbilstoši Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktam.

60. Šajās Savienības tiesību normās paredzētais izņēmums attiecībā uz pieteikumiem par piekļuvi informācijai tātad ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz "valsts iestāžu apspriežu" konfidencialitāti un aptver informāciju, kuras izpaušana varētu kaitēt apspriešanas procesa konfidencialitātei lēmumu pieņemšanas procedūru ietvaros. Šāda šaura interpretācija, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, *a priori* izslēdz informāciju, kas vienkārši veido faktisko pamatu lēmumu pieņemšanas procesā.

61. Es apzinos faktu, ka šī interpretācija ir atkāpe no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas formulējuma, kurā ir paredzēts jebkurš "dokuments, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemts dokuments, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu" [28].

62. Tas tā ir tādēļ, ka Savienības likumdevējs, ar Regulas Nr. 1367/2006 palīdzību īstenojot Orhūsas konvenciju attiecībā uz Savienības iestādēm, ir izvēlējies nevis transponēt minētajā konvencijā ietvertos atteikuma pamatus, bet gan atsaukties uz Regulu Nr. 1049/2001, kurā nav lietota tā pati terminoloģija [29].

– Vispārējās tiesas konstatējumu analīze

63. Apelācijas sūdzības iesniedzējas paustā kritika attiecas, pirmkārt, uz pārsūdzētā sprieduma 80.–82. punktu un, otrkārt, tā 87.–89. punktu.

64. Pārsūdzētā sprieduma 79.–85. punktā Vispārējā tiesa izskatīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka pārskatāmība un pilsoņu līdzdalība nozīmējot iespēju izteikt kritiku un uzdot jautājumus par datu precizitāti un ka līdz ar to risks, ka šāda kritika tiks izteikta, nevarot būt par piekļuves informācijai atteikuma pamatu (pārsūdzētā sprieduma 79. punkts).

27 — Tostarp ņemot vērā šīs īpatnības, Savienība saskaņā ar Orhūsas konvencijas 19. pantu iesniegtajā deklarācijā norādīja, ka "Kopienas iestādes Konvenciju piemēros saskaņā ar pašreizējiem un turpmākiem noteikumiem par piekļuvi dokumentiem un citiem attiecīgajiem Kopienas noteikumiem jomā, uz ko attiecas Konvencija". Skat. arī spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *ClientEarth*/Komisija (C-612/13 P, EU:C:2015:486, 40. un 41. punkts).

28 — Šī paša punkta otrā daļa, kas nav minēta konkrētajā lietā, attiecas uz piekļuvi "dokumentam, kurš satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē".

29 — Daži autori Orhūsas konvencijas transponēšanas laikā atzīmēja, ka Regulā Nr. 1049/2001 ir ietverti elementi, kas nav saderīgi ar šo konvenciju. Skat. Krämer, L., "Access to Environmental Information in an Open European Society – Directive 2003/4", *College of Europe Research Papers*, 5/2003, 28. lpp.

65. Šajā ziņā Vispārējā tiesa, pamatojoties uz judikatūru, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktu [30], nosprieda, ka attiecīgais administratīvais process prasa pastiprinātu aizsardzību, jo piekļuve ar to saistītajai informācijai ļautu ieinteresētajām personām mēģināt ietekmēt procesu, un ka līdz ar to šie administratīvie procesi būtu jāaizsargā no ārējā spiediena, lai netiktu kaitēts debašu netraucētai norisei (pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punkts).

66. Norādīšu, ka šī juridiskā argumentācija, kas pilnībā ir spēkā koncentrācijas kontroles jomā, uz kuru attiecās Vispārējās tiesas minētais spriedums Zviedrija/*MyTravel* un Komisija [31], nevar tikt bez atrunām attiecināts uz piekļuves vides informācijai jomu.

67. Kā pamatoti norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pats Orhūsas konvencijas un leģislatīvo aktu, ar kuriem šī konvencija ir īstenota Savienības tiesībās, mērķis ir nodrošināt lielāku pārskatāmību pārvaldē un piešķirt sabiedrībai piekļuvi vides informācijai, lai sniegtu tai iespēju paust savas bažas [32].

68. Jomā, uz kuru attiecas Orhūsas konvencija, administrācija tātad nevar atsaukties uz iespēju izteikt kritiku un mēģināt ietekmēt lēmumu pieņemšanas procesu kā uz piekļuves informācijai atteikuma pamatu.

69. No tā izriet, ka, ciktāl Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka pieprasītā informācija ietilpst jomā, uz kuru attiecas Orhūsas konvencija un Regula Nr. 1367/2006, tā, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, nevarēja balstīties uz apsvērumu, kurš saistīts ar citu Savienības darbības jomu un saskaņā ar kuru Komisijas administratīvās darbības – līdzīgi kā tiesvedība [33]– ir jāaizsargā, lai nodrošinātu debašu netraucētu norisi (pārsūdzētā sprieduma 81. punkts).

70. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 82. punktā Vispārējās tiesas minētais motīvs, saskaņā ar kuru administratīvās darbības neprasa tik plašu piekļuvi informācijai kā likumdošanas darbības, tāpat nav piemērojams jomā, uz kuru attiecas Orhūsas konvencija. Proti, minētās konvencijas mērķis ir panākt lielāku pārskatāmību galvenokārt administratīvās darbības kontekstā, savukārt likumdošanas pilnvaru īstenošana ir izslēgta no tās piemērošanas jomas [34].

71. Tātad pārsūdzētā sprieduma 80.–82. punktā norādītie motīvi nav saderīgi ar Orhūsas konvencijas un Regulas Nr. 1367/2006 mērķiem un pārkāpj Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta otrajā daļā un Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktā paredzēto principu, saskaņā ar kuru piekļuves informācijai atteikuma pamati ir interpretējami šauri.

72. Tālāk, pārsūdzētā sprieduma 86.–89. punktā, Vispārējā tiesa izskatīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka pieprasītā informācija neietilpstot norādītā atteikuma pamata piemērošanas jomā, jo esot jāuzskata, ka tā attiecas nevis uz pašu lēmumu pieņemšanas procesu, bet gan tikai uz minētā procesa faktisko pamatu (pārsūdzētā sprieduma 86. punkts).

30 — Spriedums, 2011. gada 21. jūlijs, Zviedrija/*MyTravel* un Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:496, 86. un 87. punkts), un ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumi minētajā lietā (EU:C:2011:107, 65.–67. punkts).

31 — Spriedums, 2011. gada 21. jūlijs (C-506/08 P, EU:C:2011:496).

32 — Skat. Orhūsas konvencijas preambulas 9. apsvērumu, Direktīvas 2003/4 preambulas 1. apsvērumu un Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 2. apsvērumu.

33 — Secinājumos, kurus minējusi Vispārējā tiesa, ģenerāladvokāte J. Kokote uzskatīja, ka administratīvie procesi, it īpaši koncentrāciju kontroles jomā, ir jāaizsargā no ārējā spiediena – līdzīgi kā attiecībā uz tiesvedību. Skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā Zviedrija/*MyTravel* un Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:107, 65.–67. punkts).

34 — Tomēr Savienības likumdevējs ir izvēlējies attiecināt konvencijas režīmu arī uz Savienības likumdošanas darbībām. Skat. Orhūsas konvencijas 2. panta 2. punkta otro daļu un Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 7. apsvērumu.

73. Šajā ziņā Vispārējā tiesa norādīja, ka iestāde, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, var atteikt piekļuvi dokumentam, "kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu", un ka – Vispārējās tiesas ieskatā – šī izteiciena lietošana ļauj šo normu piemērot dokumentiem, kuri ir tieši saistīti ar lēmumu pieņemšanas procesā izskatītajiem jautājumiem (pārsūdzētā sprieduma 87. un 88. punkts).

74. Vispārējā tiesa konstatēja, ka tas tā ir strīdīgās informācijas gadījumā, jo runa ir par datiem, kas dalībvalstīm bija jānosūta Komisijai, lai aprēķinātu bezmaksas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotas atbilstoši Direktīvas 2003/87 11. pantam un Lēmuma 2011/278/ES [35] 15. pantam. Tātad minētā informācija bija "tieši saistīta ar lēmumu pieņemšanas procesā izskatīto jautājumu" un tādējādi "skāra jautājumu, par ko iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu" (pārsūdzētā sprieduma 89. un 90. punkts).

75. Jānorāda, ka Vispārējās tiesas izmantotajā argumentācijā nav ņemts vērā apstāklis, ka izņēmums attiecībā uz pieteikumiem par piekļuvi dokumentiem, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā, jomā, uz kuru attiecas Orhūsas konvencija un Regula Nr. 1367/2006, ir jāinterpretē šauri un šajā konvencijā paredzētā izsmeļošā atteikuma pamatu uzskaitījuma gaismā.

76. Saskaņā ar Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunktu pieteikums par piekļuvi vides informācijai var tikt atteikts gadījumā, ja tiktu kaitēts "valsts iestāžu apspriežu konfidencialitātei, ja šāda konfidencialitāte ir paredzēta tiesību aktos". Manuprāt, šis atteikuma pamats ir jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz apspriešanas procesu lēmumu pieņemšanas procedūrā un neaptver visu administratīvo procesu kopumā [36].

77. Ņemot vērā šo Orhūsas konvencijā paredzēto atteikuma pamatu, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas interpretācija, ko Vispārējā tiesa izmantojusi pārsūdzētā sprieduma 87.–90. punktā, ir pārāk plaša, jo tā potenciāli aptver jebkuru dokumentu, kas skar kādu jautājumu, par kuru iestāde vēl nav pieņēmusi lēmumu [37].

78. Līdz ar to Vispārējā tiesa nav ievērojusi Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktā paredzēto principu par atteikuma pamatu šauru interpretāciju, kā arī pienākumu veikt interpretāciju atbilstīgi Orhūsas konvencijai [38].

Starpposma secinājumi

79. Visu iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ es uzskatu, ka pārsūdzētā sprieduma 80.–90. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, kļūdainu interpretāciju.

80. Līdz ar to, manuprāt, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ, nepārbaudot otro apelācijas sūdzības pamatu.

Par pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekām

81. Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ pārsūdzēto spriedumu, tā pati var pieņemt spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

35 — Komisijas 2011. gada 27. aprīļa Lēmums, ar kuru visā Savienībā nosaka pagaidu noteikumus saskaņotai bezmaksas emisiju kvotu sadalei atbilstoši 10.a pantam [Direktīvā 2003/87] (OV 2011, L 130, 1. lpp.).

36 — Skat. šo secinājumu 60. punktu.

37 — Jānorāda, ka nesenākā judikatūrā, kas attiecas uz piekļuvi vides informācijai, Vispārējā tiesa izmantoja daudz striktāku šīs Regulas Nr. 1049/2001 normas interpretāciju. Skat. spriedumu, 2016. gada 20. septembris, *PAN Europe*/Komisija (T-51/15, nav publicēts, EU:T:2016:519, 30.–37. punkts).

38 — Skat. šo secinājumu 39. punktu.

82. Uzskatu, ka šajā lietā šis nosacījums ir izpildīts.

83. Tiesvedībā Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja savu prasību atcelt apstrīdēto lēmumu būtībā ir pamatojusi ar diviem prasības pamatiem, pirmais no kuriem attiecās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, pārkāpumu.

84. No šo secinājumu 76.–78. punkta izriet, ka šis pamats ir jāapmierina.

85. Kā apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatoti norādīja savā prasības pieteikumā un grozītajā prasības pieteikumā, kas iesniegti pirmajā instancē, Komisija, secinot, ka uz pieprasīto informāciju attiecināms atteikuma pamats saistībā ar risku, ka nopietni tiks kaitēts Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu.

86. Ciktāl runa ir par pieteikumu par piekļuvi vides informācijai Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē, par ko starp pusēm nav strīda, šis atteikuma pamats – Orhūsas konvencijas 4. panta 4. punkta a) apakšpunkta gaismā – ir jāsaprot tādējādi, ka tas ir vērsts uz to, lai aizsargātu valsts iestādes apspriežu konfidencialitāti.

87. Taču konkrētajā gadījumā Komisija nav pierādījusi, kā piekļuve informācijai, kas veidoja vienkārši tās nākotnē pieņemamā lēmuma faktisko pamatu, proti, Vācijas Federatīvās Republikas nosūtītajiem datiem, kuri bija nepieciešami, lai aprēķinātu bezmaksas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotas atbilstoši Direktīvas 2003/87 11. pantam un Lēmuma 2011/278 15. pantam, varētu kaitēt apspriešanas procesam saistībā ar šī lēmuma pieņemšanu.

88. Argumentācija, ko sniegusi Komisija apstrīdētajā lēmumā, proti, ka minētās informācijas pilnīgā izpaušana ļautu sabiedrībai izvirzīt jautājumus vai izteikt kritiku attiecībā uz dalībvalstu nosūtīto informāciju un ka tas radītu iejaukšanās risku lēmumu pieņemšanas procesā, risku aizkavēt minēto procesu un kaitēt dialogam starp Komisiju un dalībvalstīm, nav atzīstama par atbilstošu, ņemot vērā gan Regulas Nr. 1367/2006, gan Orhūsas konvencijas mērķi panākt lielāku pārskatāmību administratīvajās darbībās vides jomā.

89. Turklāt, pārkāpjot Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punktu, apstrīdētajā lēmumā nav precizēts, vai pieprasītā informācija attiecas vai neattiecas uz emisijām vidē, un nav ņemta vērā sabiedrības interese izpaušanā [39].

90. Attiecībā uz sabiedrības interesi es norādīšu, ka viens no tiesību piekļūt vides informācijai mērķiem ir sekmēt sabiedrības informētību vides jautājumos un ļaut tai izteikt savas bažas. Kā apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatoti norādīja savā replikas rakstā pirmajā instancē, iespējamās piezīmes, ko varētu izteikt sabiedrība par iespējamām kļūdām dalībvalstu sniegtajos datos, ļautu Komisijai labāk pildīt savu Lēmuma 2011/278 15. panta 1. punktā paredzēto uzdevumu.

39 — Līdzīgā kontekstā, runājot par piekļuvi informācijai, kas attiecas uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu pārdošanu, skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā *Ville de Lyon* (C-524/09, EU:C:2010:613, 69.–74. punkts). Norādīšu, ka Direktīvas 2003/4 4. panta 2. punkta otrajā daļā ir izslēgta iespēja atsaukties uz atteikuma pamatu saistībā ar valsts iestāžu apspriežu konfidencialitāti, ja piekļuves pieteikums attiecas uz informāciju attiecībā uz emisijām. Lai gan Regulā Nr. 1367/2006 šāds ierobežojums nav paredzēts, es šaubos, ka Komisija varētu lietderīgi atsaukties uz šo pamatu tādā pašā situācijā, ņemot vērā, ka šāda iespēja nav sniegta dalībvalstīm.

91. Visbeidzot jānorāda, ka nav nozīmes apstāklim, ka piekļuves pieteikumu konkrētajā gadījumā ir iesniedzis uzņēmums, kas pats gūst labumu no bezmaksas kvotu sistēmas. Tiesības piekļūt vides informācijai ir garantētas ikvienai fiziskai vai juridiskai personai, un tai nav jāpierāda nekāda interese [40]. Iespējamajai šādas intereses esamībai tātad nav nozīmes. Turklāt, pat ja prasītāja kā kvotu saņēmēja ir īpaši ieinteresēta, lai kvotu aprēķinā izmantotā informācija būtu pareiza, nav izslēgts, ka šī interese sakrīt ar sabiedrības interesi nodrošināt, ka Komisija lēmumus attiecībā uz vidi pieņem, pamatojoties uz pareizu un aktuālu informāciju.

92. Līdz ar to ir jāapmierina pirmais prasības pamats un jāatceļ apstrīdētais lēmums, un nav nepieciešamības izskatīt otro prasības pieteikumā pirmajā instancē ietverto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta pārkāpumu.

93. Katrā ziņā šī pēdējā minētā tiesību norma aplūkotajā gadījumā neveido patiešām patstāvīgu atteikuma pamatu, kas varētu attaisnot apstrīdētā lēmuma atstāšanu spēkā. Proti, iebildumi, ko Vācijas Federatīvā Republika izteikusi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, ir pamatoti arī ar Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, kas paredzēta šīs pašas regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā (pārsūdzētā sprieduma 127. punkts).

Secinājumi

94. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es iesaku Tiesai:

— atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (T-476/12, nav publicēts, EU:T:2014:1059);

— atcelt Komisijas 2013. gada 17. janvāra lēmumu (*GestDem* 3273/2012), ar kuru daļēji noraidīts pieteikums par piekļuvi dokumentam, ko Vācijas Federatīvā Republika bija nosūtījusi Komisijai Direktīvas 2003/87/EK 10.a pantā paredzētās siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu sadales procedūras ietvaros, un

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

40 — Direktīvas 2003/4 preambulas 8. apsvērums. Skat. spriedumus, 2013. gada 19. decembris, *Fish Legal* un *Shirley* (C-279/12, EU:C:2013:853; 36. punkts), un 2015. gada 6. oktobris, *East Sussex County Council* (C-71/14, EU:C:2015:656, 56. punkts).